

EN STOR UDFORDRING

- ATLANTIC ROWING RACE 2005

Det er kommet nogen for øre at et tidligere medlem af ASR og undertegnet har tilmeldt os til verdens længste kaproning *Atlantic Rowing Race*, den er god nok.

Et engelsk hold fra *Atlantic Rowing Race* 2001.

Ideen

Det hele begyndte med min første internetopkobling i 1997. Ved at søge lidt på "rowing" dukkede der straks nogle sider frem om *Atlantic Rowing Race* som blev afholdt første gang i 1997.

En kaproning med start på De Kanariske Øer, ca. 5000 km tværs over Atlanterhavet til Det Caribiske Hav. Mellem 40 og 100 dage uden fysik kontakt, i specielt bygget både, 2-timersskift døgnet rundt, frysetørret mad, kæmpe bølger, hvaler, hajer og andet godt fra havet. Det må da være den ultimative rotur! Projektet fascinerende mig i allerhøjeste grad og jeg fulgte selvfølgelig nøje løbet i 1997. Tanken om selv at ro over Atlanterhavet blev mere og mere påtrængende. Mine kammerater fra henholdsvis min soldatertid og studie og dengang medroer i ASR Søren Sprogøe og Ulrik Ralfkiær og jeg talte ofte om projektet, dog uden der skete mere.

Fire år senere i 2001 blev *Atlantic Rowing Race* genoptaget. Denne gang med

deltagelse af danskeren Christian Haverhed, som roede sammen med en kineser. Drømmen om at deltage i dette vilde roeventyr blev atter vagt til live. I efteråret 2002 begyndte vi at lægge de første mere alvorlige planer for en deltagelse i 2003 løbet. Det viste sig dog hurtigt, at vi var for sent ude til at kunne skrabe godt en ½mio. kr. sammen inden tilmeldingsfristen.

Efter at havde snakket om *Atlantic Rowing Race* i al den tid, sagde min kone til Sprogøe og jeg "nu gør I det fandme!!!". Ugen efter den 27. maj 2004 lod Sprogøe og jeg os registrere til 2005 udgaven af *Atlantic Rowing Race*.

Ruten på 2.800 sømil eller ca. 5.000 km, går fra La Gomera, De Kanariske Øer til Antigua i Det Caribiske Hav.

Den store udfordring

Flere tidligere atlantehavsroer udtaler, at den store udfordring ikke ligger i selve roturen, men forberedelserne, herunder i særdeleshed det at finde penge. Vi skulle regne med et budget på godt kr. 600.000. Ingen af os havde den fornødne kapital, så hvis projektet skulle blive til noget, var det absolut nødvendigt, at finde nogle sponsere. Tilmeldingsgebyret skulle betales som månedlige rater af ca. kr. 10.000, fra 1. juli 2004. Hvis vi trak os ud af løbet, før et år til start, kunne vi få halvdelen af vores penge tilbage. Vi satte derfor den 27. november

2004 som vores deadline for evaluering af vores projekt. Vi begyndte at sende sponsoransøgninger ud til et større udvalg af danske firmaer. Ved en ren tilfældighed fik vi kontakt til en smart fyr fra et Københavnsk PR-firma med en fin adresse. Han mente sagtens, at han kunne skaffe os sponsorer. I løbet af en uge havde han lavet aftale med både TV2 og flere store firmaer om sponsorater. Han gav os modet tilbage på et tidspunkt, hvor det måske ikke var det højeste. Med oprejst pande fortsatte vi vores søgen efter sponsorer, men mængden af afslag var dog meget ækvivalent med mængden af ansøgninger. Den smarte mand fra København trak sig pludselig ud af projektet og det viste sig, at de aftaler han havde i hus, på ingen måder var i hus. (morale: Stol aldrig på en smart københavner). Nå men der var ikke andet at gøre, end at blive ved med at tro på os selv og fortsætte med ansøgningerne.

I slutningen af november 2004 havde vi efter utallige ansøgninger, telefonsamtaler og meget mere, endnu ikke fået en hovedsponsor. Det var nu vi efter vores aftale skulle trække os ud af projektet. Vi kunne dog ikke acceptere at vinke farvel til vores store drøm - "Det måtte være muligt at finde en hovedsponsor!", så med risiko for at miste alle de penge vi havde lagt i projektet, valgte vi at fortsætte.

Lange Søren kan lige ligge i kahytten.

Hvor intet vores - intet vindes! Indtil videre havde vi holdt igen med at investere penge i

en båd. Vi blev enige om at det måtte være nemmere at få en sponsor dersom vi havde en båd og dermed også kunne få mere mediedækning på projektet. Derfor købte vi i december 2004 en brugt båd i England.

Båden hentes i England, og vi sidder i båden for første gang.

Nu havde vi ca. kr. 200.000 ude at svømme, så vi sov ikke helt så tryk om natten. På samme tid som vi traf beslutning om at købe båden, gav vores ansøgninger endelig pote! Et stort dansk firma var interesseret i at blive hovedsponsor og vi kunne holde juleferie med både båd og hovedsponsor i hus, og vi kunne igen sove roligt. Ihærdighed eller held? Vi satsede alt på vores drøm, og hvor intet vores...

I løbet af denne vinter vil der blive afholdt et pressemøde i København, hvor vi vil offentliggøre vores sponsor og en dåb af båden vil finde sted. Følg i øvrigt med på vores hjemmeside atlantic-rowing.dk, hvor der løbende er nyheder, samt en nøjere beskrivelse af hele projektet, båden, ruten mm.

DFfR og Atlantic Rowing Race

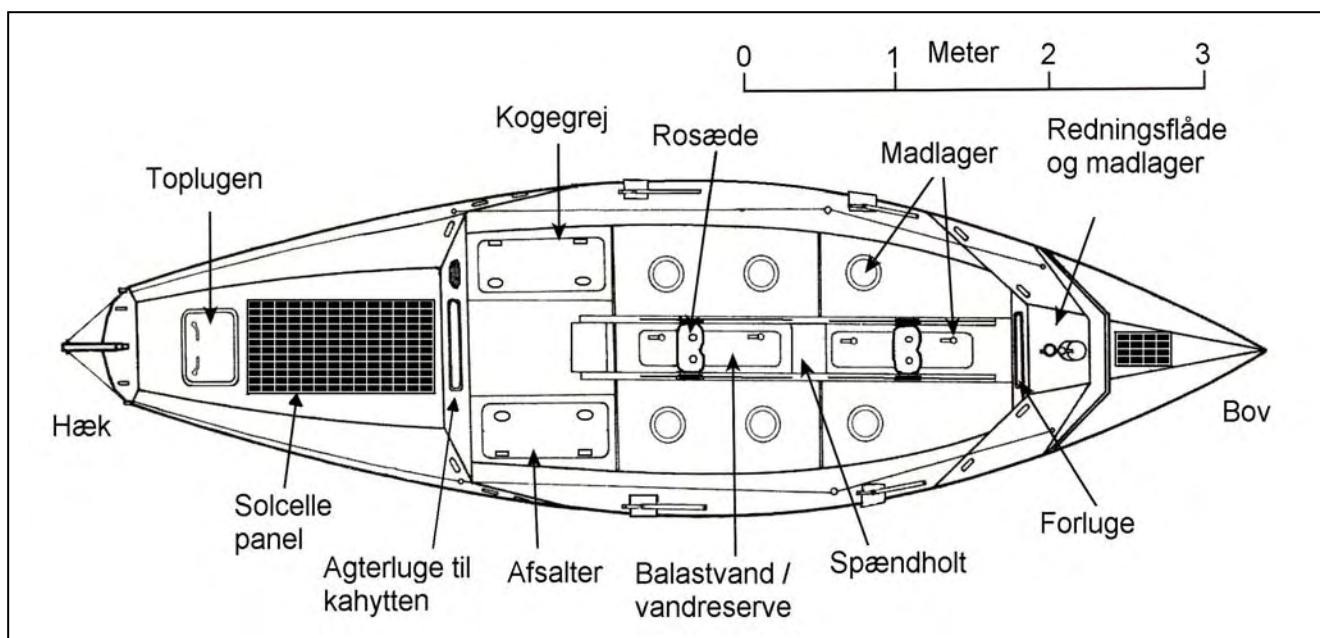
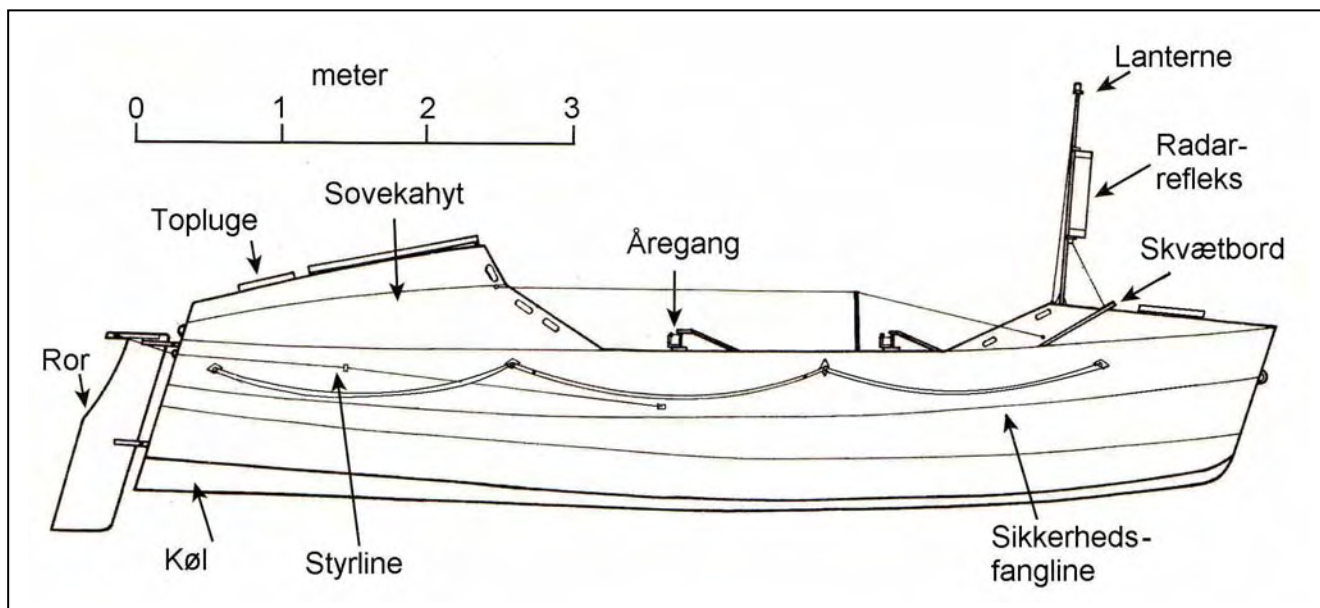
Sprogøe og jeg ville gerne have roet ud fra De Kanariske Øer med et DFfR's-hækflag. De andre nordiske roforbund har også med stolthed profileret sig på *ocean-roning*. Vi sendte derfor et brev til DFfR om de ønskede at blive repræsenteret ved vores deltagelse. Det var tilsyneladende ikke tilfældet med det danske roforbund. Spørgsmålet var dog blevet diskuteret indgående på et hovedbestyrelsemøde, men

DFfR nåede frem til, at så længe vi ikke overholdt de regler, der er lavet for langtursroning i inrigger, kunne de ikke bakke op om projektet. Det skal hermed understreges, at vores deltagelse i *Atlantic Rowing Race* ikke direkte har noget med vores medlemskab af vore medlemsklubber

eller vores forbund. Det skal dog lyde til DFfR, at hvis de ombestemmer sig, vil vi med stor glæde og ære fører deres hækflag!

Christian Petersen

En ikke almindelig robåd

Bådene som deltager i *Atlantic Rowing Race* betegnes som *Voodvale Pairs*, de er 7,1 meter lange og 1,9 meter brede, det er lidt kortere end en to-års inrigger og næsten dobbelt så bred. Til gengæld vejer den ca. otte gange så meget som en inrigger. Bådene er bygget i vandfast krydsfiner forstærket med fibervæv. Bådtypen blev tegnet tilbage i 1995 og er den mest succesfulde oceanrobåd. Til dato er der produceret 65 *Voodvale Pairs*, som tilsammen har krydset et ocean (Atlanterhavet, Stillehavet eller Indiske Ocean) 81 gange. Bådtypen er udstyret med to dobbeltrigget ropladser, så roerne enten kan ro på samme tid eller enkeltvis. I agterenden af båden er der en lille kahyt med plads til at begge

besætningsmedlemmer. I stævnen og under dæk er der vandtætte rum til diverse forsyninger og udstyr. Kahytten er forsynet med to vandtætte luger, en indgangsluge fra siderummet og en toplue. Udover ventilation giver topluen også mulighed for at komme til roret samt evt. at udlægge drivanker. Båden er konstrueret med en dobbeltbund og med korrekt ballast er båden selvvendende ved kæntring og kan delvist selv tømme sig for vand. I tilfælde af at båden må ligge underdrejet i uvejr, vil båden lægge sig med agterenden op mod vind og bølger, hvorved risiko for at båden skulle vælte rundt i bølger mindskes.